PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 477 | Barcelona, 18 d'abril de 1977 | Preu: 15 pessetes

Reunió del Comitè Central del PCE

CAP A LES ELECCIONS

La serenitat i el realisme del comunistes

El PCE, al costat de la seva bandera roja amb la falç i el martell, posarà des d'ara la bicolor de l'Estat, que és de tots els espanyols i no pot ser monopolitzada per cap grup particular. L'anunci fet per Santiago Carrillo davant de la premsa d'aquest acord del Comitè Central, en una sala on figuraven ja les dues banderes, va causar sensació. I també va causar-ne el reconeixement de la monarquia com a marc possible de la democràcia en el cas que el procés iniciat de restabliment de les llibertats arribi a culminació.

REALISME, SERENITAT I CLIMA DE TREBALL

El primer Comitè Central de la legalitat es reunia a Madrid els 14 i 15 d'abril, amb l'assistència de tots els responsables dels comitès provincials i tots els caps de les llistes de candidats al Congrés de Diputats, enmig d'un clima inquietant marcat per la dimissió del ministre de la Marina i l'ofensiva catastrofista orquestrada per Alianza Popular contra la decisió del Govern de legalitzar el PCE.

Ni aquest clima ni els sorolls de conspiracions civils i militars no han impedit, però, que el Comitè Central es reunís tal com ho tenia previst i examinés tots els problemes referents a les eleccions.

El ple ha estat emotiu per la primícia de la legalitat, per la sensació d'estar gaudint d'una conquesta merescuda. Però no ha estat, en absolut, una reunió formal, sinó de treball. S'hi ha aprovat el programa electoral i les llistes de candidats. S'hi ha confirmat l'opció —que el PCE proposarà a les altres forces democràtiques— de fer candidatures d'unitat democràtica per al Senat. S'hi ha ratificat la idea del pacte constitucional per tal de garantir un procés constituent.

I s'hi ha donat una resposta responsable i oportuna a la tensa i difícil ofensiva reaccionària desencadenada contra la legalització del PCE.

PER UN NOU CLIMA CIVIL DE RECONCILIACIÓ I DIÀLEG

Ja en el seu informe, llegit en presència dels periodistes en una primera sessió oberta, Santiago Carrillo subratllava com la plena sortida del PCE a la superfície, a la legalitat, és **"una gran victòria de la política de reconciliació nacional i de pacte per la llibertat". "Si hem lluitat —afegia— és per aconseguir que Espanya sigui un país on homes i dones deixin de sofrir, d'una vegada per sempre, a causa de les seves idees i creences siguin quines siguin. . .**

passa a la pàgina següent

De dret no, però de fet sí

Encara No. Malgrat tot allò que podria esperar-se després de la legalització del PCE, encara no som legals. La provocació del "ultres" a les Forces Armades i l'advertència del Consell Suprem de l'Exèrcit al govern han aturat, esperem que per pocs dies, la legalització del PSUC i dels altres partits que han sol.licitat la seva inscripció en el registre. Les raons que ens havien portat a anunciar la nostra legalització al darrer número de "Treball" són vàlides una setmana després: la recuperació de la legalitat pel PCE és una legalització "de facto"del PSUC, malgrat que resti pendent, encara, la decisió administrativa corresponent. Per això i perquè el PSUC està políticament identificat amb el PCE, les organitzacions del nostre partit han continuat celebrant com a pròpia la recuperació, per part del PCE, del dret a l'existència legal.

No, encara no som legals de dret, però com si ho fóssim. Amb els comunistes, amb tots els demòcrates d'Espanya i de Catalunya, ens felicitem de l'èxit del PCE —que és una victòria de la democràcia— amb l'alegria de veure compensats els esforços i sacrificis, en molts casos de la llibertat personal i de la pròpia vida, d'aquests darrers trenta-vuit anys.

I reafirmem la nostra decisió de continuar lluitant per enterrar definitivament les seqüeles de la guerra civil i per assolir plenament les llibertats polítiques i nacionals.

La nostra legalització formal no tardarà. Potser quan aquest número de "Treball" arribi a les mans dels lectors el PSUC haurà estat ja inscrit en el registre. I aleshores, com ara, continuarem el combat per l'amnistia, per la legalització de tots els partits polítics i organitzacions sindicals, per l'autonomia de Catalunya, amb la fermesa i la responsabilitat de sempre.

Ara, abans de ser formalment legals, el govern ha decidit ja la data de les eleccions: el 15 de juny. Hi anirem amb tota decisió. Compromesos en la conquesta plena de la llibertat i decidits a acatar la voluntat sobirana del poble.

Un Primer de Maig per la llibertat sindical

La jornada de lluita convocada pel darrer dia 15 ha estat el primer pas cap a la preparació d'aquest Primer de Maig que s'apropa. A totes les assemblees que s'han fet a les fàbriques, a les empreses, a tots els mítings, s'ha manifestat la repulsa per les recents mesures de política econòmica dictades pel govern —les quals, lluny de disminuir l'atur i la inflació, no han fet més que agreujar aquests dos importants problemes que avui pesen sobre la classe treballadora—, i la més clara disconformitat amb l'intent de donar una "pseudo-llibertat-per-decret-sindical" a un moviment obrer que ha demostrat, de fa molt de temps, la seva maduresa. Però, endemés d'explicar als treballadors totes les coses per les quals es convocava la jornada, s'ha situat tot això com a preparació d'un Primer de Maig diferent al dels altres anys, un Primer de Maig decisiu per a la llibertat sindical.

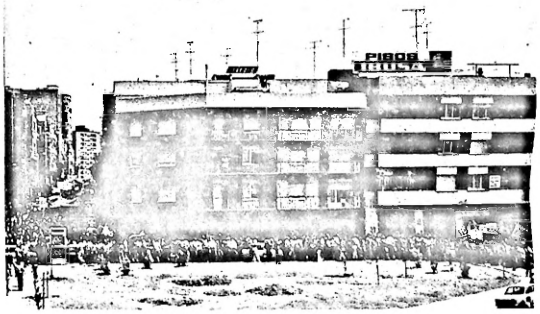

Manifestació a la sortida del míting del dia 15 a Cornellà (pàgina 5)

Per al proper divendres, dia 29 d'Abril, Comissions Obreres prepara una crida, que intentarà fer conjuntament amb les altres centrals, en la mateixa línia d'assemblees, aturs, mítings, etc., contra les mesures econòmiques, les noves lleis de relacions laborals que instauren l'acomiadament lliure però pagat, la restricció del dret de vaga, etc. En definitiva, per les llibertats sindicals.

El 27 d'abril míting del PSUC

Dimecres dia 27, a les 8 del vespre, es celebrarà al Palau d'Esports de Barcelona un míting del PSUC. Serà el primer gran míting central del Partit després de 38 anys i el primer gran acte dels comunistes catalans davant les properes eleccions. Hi intervindran, conjuntament amb Gregori López Raimundo, secretari general, Cipriano Garcia, Jordi Solé—Tura, Maria Dolors Calvet i Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya, tots ells candidats a diputats del PSUC.

Reunió del Comitè Central del PCE

Serenitat i realisme

ve de la pàgina anterior

Si hem afrontat sacrificis no ha estat amb una voluntat de revenja i, menys encara, de venjança". Alguna cosa ha canviat irrevocablement: que només manin uns quants i que tots els altres hagin de callar i sotmetre's davant de l'opresssió. **"Ara els comunistes som un partit legal; respectarem estrictament els drets de tots els altres. . . Però ningú no podrà fer callar ni ofegar la veu que, ara públicament, defensarà els drets de la classe obrera, de tots els treballadors, de les forces de la cultura, dels pobles d'Espanya que reclamen el just reconeixement de la seva personalitat; de la gent humil i modesta, petits i mitjans propietaris de la ciutat i el camp, postergats i discriminats sota la dictadura".**

El company Comín va demanar un record **"per als qui han caigut en el camí"**, fent un esment especial dels advocats assassinats a Atocha. Però ara és moment de crear un nou clima de respecte i de convivència, i el que hem de fer els qui volem **"la reconciliació, la convivència i la democràcia és esforçar-nos perquè Alianza Popular tingui el menor nombre possible de vots a les eleccions"**, va dir Carrillo.

GUANYAR LES ELECCIONS PER A LA DEMOCRÀCIA

La preocupació per les eleccions, per la campanya electoral, va estar al centre de les deliberacions. "VOTAR COMUNISTA ES VOTAR DEMOCRACIA" és el lema que presidia la sala. El secretari general del PCE va insistir que es possible guanyar les eleccions per a la democràcia: és possible dur al parlament una majoria de centre-dreta, centre i esquerra (inclosos socialistes i comunistes) susceptible d'imposar un procés constituent. L'adversari queda, doncs, ben delimitat: és Alianza Popular, erigida en aglutinant de tota la dreta, neofranquista.

L'esforç comunista haurà de buscar que la gent voti complint els requisits formals i que voti lliurement i amb coneixement de causa. Les eleccions no seran plenament lliures; caldrà una acció sobre les juntes electorals per garantir la puresa del vot i impedir les possibles manipulacions dels governs civils i altres autoritats; caldrà assegurar la presència d'interventors a tots els col.egis electoals. A Madrid ja s'ha començat a formar equips de monitors per explicar el funcionament electoral.

Per falta de pràctica, molts vots poden ser nuls: cal explicar ben bé a la gent què fer per votar correctament. Per desconfiança, ignorància o por, correm el risc d'abstencions: caldrà lluitar contra la por de votar lliurement i, sobretot, de votar comunista, explicant que el vot és secret.

Haurem de restablir la imatge real del PC després de quaranta anys de calúmnies i deformacions del franquisme. I això, sense **"excessos polèmics"**. El PCE va dir Carrillo en el seu informe, **"no buscarà vots a base de judicis agressius per a persones o grups amb els quals haurà de cooperar en la tasca comuna d'establir la democràcia i estabilitzar-la".**

FINANÇAR LA CAMPANYA, FER CRÉIXER EL PARTIT

A proposta d'una comissió econòmica del Comitè Executiu, el Comitè Central va aprovar un pla de finançament de la campanya, basat en préstecs bancaris en curs de tramitació i en dues fonts d'ingressos: 1) una emissió de bons, en cinc sèries, de 500 fins a 100.000 pessetes; 2) una subscripció nacional, per a la qual seran anunciats els números de comptes bancaris. La subscripció ve encapçalada pel lliurament de 1.248.000 pessetes cobrades recentment per Santiago Carrillo com a avenç per l'edició del seu llibre **"L'eurocomunisme i l'estat"**, i de 500.000 de Ramon Tamames.

Les eleccions han de permetre, alhora, entrar en contacte amb les més àmplies masses, reclutar dotzenes de milers de nous membres i crear organitzacions del partit a molts més pobles i localitats.

"La campanya servirà igualment", va dir el secretari general del PCE, **"per reforçar els moviments de masses i fer-los més actius, car els comunistes establim una correspondència estreta entre la lluita parlamentària i la lluita dels moviments de massa".**

LLIBERTATS SENSE EXCLUSIONS I AMNISTIA

El ple ampliat va aprovar també una resolució especial reclamant el reconeixement legal de tots els partits i organitzacions sindicals, i una amnistia total i la sortida de tots els presos de les presons.

J.S.

Un vot sorià equival a vuit madrilenys

Ramon Tamames, per il.lustrar la injustícia de la llei electoral, compara les dues cricumscripcions extremes: Sòria, la més sobrerepresentada, i Madrid, la més subrepresentada.

Cada sorià equival a 8,4 madrilenys per a les Corts en conjunt. Per al Congrés cada sorià equival a 4,1 madrilenys, i per al Senat a. . . 42,6 madrilenys! Tenint en compte que les províncies més sobrerepresentades són, en general, les més endarrerides, és evident la intenció de la llei com a mecanisme perquè guanyin les dretes.

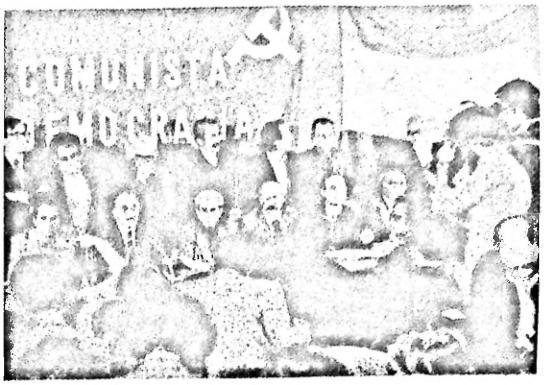

La bandera bicolor, al costat de la roja: roda de premsa després de la reunió del Comitè Central del PCE

LA DISCIPLINA DELS PARLAMENTARIS COMUNISTES

Garcia Salve, "el cura Paco", candidat per Osca, va explicar que en la seva campanya s'ha trobat amb la pregunta: "Que posaràs per davant, ser comunista o ser d'Osca?". El mateix problema va plantejar un dirigent camperol de Castella.

En l'informe del secretari general del PCE hi ha l'explicació següent: "Cal recordar que al nostre Partit, a diferència d'altres partits burgesos i socialdemòcrates, la minoria parlamentària és un instrument de representació i d'acció política i no un òrgan dirigent. Ella aplica la política que decideixen els nostres Congressos i els nostres Comitès Centrals, com qualsevol altre òrgan del Partit. El diputat comunista té el seu escó en permanència a disposició del Partit. Es el Partit qui l'ha fet elegir i qui pot retirar-li la seva confiança, no presentant-lo a les noves eleccions si no compleix el mandat amb el qual fou votat".

Santiago Carrillo va precisar la qüestió plantejada per Garcia Salve afirmant que és precisament la disciplina dels parlamentaris comunistes allò que millor garanteix la fidelitat d'aquests al seu electorat, sigui a la pagesia de Castella, als habitants d'Osca o qualsevol altra massa d'electors. En la vida parlamentària passa massa sovint que uns diputats elegits sobre la base de determinades promeses s'obliden d'aquestes promeses degut a la influència d'interessos poderosos. La disciplina del PC és precisament una manera de garantir que no hi hagi vulneració de les promeses ni "canvis de camisa".

El problema real no és, doncs, si un diputat comunista serà primer comunista que representant dels qui l'han votat, perquè les dues coses són inseparables, i qui vota comunista, sigui obrer, pagès o el que sigui, vota en funció d'unes promeses contingudes en un programa. El problema real és que un diputat sigui fidel a aquestes promeses, i la disciplina comunista és la millor garantia d'aquesta fidelitat.

LA LLEI ANTI-LIBEL

Avui encara, un dels aspectes més definidors del pensament i de l'empenta democratitzadora del Govern, és la seva política de premsa. La nova llei de premsa —dita *"De la llibertat d'expressió"*— enterra, això sí, l'arbitrari i fraguista article segon, mare de tants de segrests, multes i expedients. Però aquest enterrament va acompanyat d'unes mesures que volen ser alhora tutelars d'unes institucions i d'unes persones que no necessiten altra protecció que la que els atorga el dret comú, i repressores i intimidatòries de cara als professionals de la informació, els directors dels diaris i les empreses editores.

Fer por a les darreres, amenaçar amb el segrest, la multa i la detenció, és el millor mètode perquè aquestes exerceixin, substituint el ministeri de torn, la censura i perpetuïn així el regne de l'arbitrarietat. Les persones, físiques o socials, les institucions, si es veuen calumniades i injuriades, han d'ésser defensades per la llei. D'acord. Però aquesta defensa no pot pretextar mai el manteniment del procediment administratiu del segrest. Si hi ha delicte, que hi hagi procés i en el seu cas sentència condemnatòria. Però per iniciar el tràmit judicial, acusar i dur un pressumpte culpable davant del tribunal ja existeix una figura: els fiscals. L'aplicació de les lleis, pels jutges i d'acord amb els mecanismes processals normals, és l'aspiració mínima que pot començar a garantir amb eficàcia els principis de la llibertat d'expressió.

Tota la resta equival a un rentat de cara, reformista, inconsequent amb la general voluntat democràtica del país. Es tracta de fer més passadora la censura i, per tant, la repressió, però no elimina ni l'una ni l'altra.

I aquesta nova llei s'acompanya, en el moment de la seva publicació, de normes severes per reglamentar les informacions, els comentaris, l'expressió política a través de l'antena. No es tracta ja de criticar una norma concreta o d'oposar-se a un punt de les noves disposicions. La qüestió fonamental resideix en el fet preocupant que el Govern —dit democratitzador— demostra amb tots els seus fets témer la transparència informativa, el lliure debat, l'expressió pública de l'opinió dels ciutadans. I si no altra cosa, aquesta actitud és un greu error. Sense llibertat d'expressió, sense garanties informatives, el nostre moment polític —de perllongades perspectives electorals i participatives— serà un moment polític limitat i incomplet. Probablement sigui això el que es busqui.

El tema de la premsa és també d'actualitat roent per altres raons. La desaparició del Movimiento, i per tant el pas de la seva premsa i ràdio, de les seves agències de notícies i xarxa informativa a l'Estat, crea una nova situació amb nombroses implicacions. En primer lloc, la preocupació dels professionals de la ex-"Prensa y Radio del Movimiento", preocupats per conservar el seu lloc de treball i les garanties que els ofereixen en aquest sentit. Res a oposar, en principi. Però no confonguem garanties de treball als professionals, amb garanties de continuar fent ús d'aquesta premsa —per part dels seus responsables i caps— al servei dels mateixos interessos movimentistes de sempre. Ja és de suposar que hi haurà qui vetlli per la reconversió dels directors i caps més "blaus".

El que ens preocupa, i preocupa especialment el món de la premsa, és que el pas d'aquesta monumental empresa —per tarada i podrida que estigui administrativament i econòmica— a l'Estat, signifiqui posar-la, en bloc, al servei d'opcions oficialistes i governamentals. Si aquest nombre important d'emisores i de diaris reverteix a l'Estat, això ha de significar la seva neutralitat, en el procés polític en curs, entre les diferents alternatives polítiques i opcions electorals. Ha de significar l'obertura de les seves planes i espais d'emissió a totes les forces polítiques del país. És a dir, ha de comportar un desarmament de l'aparell "blau", però no per convertir-se en un nou aparell del govern, incontrolable i incontrolat per la generalitat del país.

El problema és més important encara si es té en compte que, a moltes províncies i ciutats, l'únic òrgan informatiu és precisament aquest. A casa nostra, vull recordar que a Girona, per exemple, "Los Sitios" és l'únic diari que s'edita, i la seva qualitat i objectivitat són paleses. . . A Tarragona i Lleida, un dels dos diaris que apareixen són també de la xarxa del Movimiento. A Barcelona, si voleu, els dos que surten no els llegeix ningú.

PERE I. FAGES

Han afaitat el Movimiento

Dissolució, liquidació, desaparició *del Movimiento, deien els titulars dels diaris l'endemà del consell de ministres del primer d'abril. Després, els titulars han canviat força i els comentaris són unànimes a considerar que no hi ha tal desaparició, que no es liquida ni es dissol realment el Movimiento. El decret-llei ja ho diu ben clar:* "reestructuració dels òrgans depenents del Consejo Nacional". *D'antuvi, ja és una incongruència i una mostra que el Movimiento no desapareix, que l'organisme més alt, el Consejo Nacional, continuï viu.*

No cal dir que el fet que el govern hagi dictat un decret-llei que "reestructura" el Movimiento i elimina la Secretaria General té significació política. No cal dir que també és significativa la desaparició dels símbols que empastifaven tantes façanes. Però si aquests símbols ens repugnaven no era per ells en si sinó per allò que representen. I allò que represnten no es liquida, com hauria de ser. El gegantí aparell del Movimiento no se'n va al racó dels mals endreços com les seves insígnies. El que han fet és afaitar el Movimiento.

Desapareix nominalment la figura de ministre Secretari General, però no de fet. El ministre esmentat esdevé secretari del govern i despatxarà amb el president "els assumptes relatius al Consejo Nacional". *El nom no fa la cosa, i ja veiem que la funció serà si fa no fa la mateixa. La immensa màquina del Movimiento, inserida en tots els aspectes de la vida del país, els poderosos mitjans de comunicació d'aquesta màquina, premsa i ràdio, tot passa a dependre del govern, en diferents ministeris i departaments. Els governadors civils de les "províncies" eren alhora, fins ara, caps provincials del Movimiento. Si bé ara no tindran aquesta denominació, continuaran sent les mateixes persones, amb la mateixa mentalitat política, continuarà sent la gent del Movimiento que ostentarà els càrrecs de governadors civils, si no és que el govern els canvia tots, la qual cosa no es veu pas com a previsible. I el mateix podem dir dels alcaldes-caps locals del Movimiento.*

La significació del fet d'aparèixer aquest decret-llei és que l'exigència de la liquidació del Movimiento —és a dir, de l'aparell burocràtic franquista—, com una de les condicions per anar a la democràcia, és prou forta com per obligar el govern a "fer alguna cosa". Però el que ha fet no satisfà els demòcrates espanyols. No pot satisfer-los de cap de les maneres, perquè no és res. El decret-llei que comentem no ens enganya i no pot enganyar ningú. D'altra banda, no és pas cas d'enganyar, ni d'augmentar la confusió. El camí de la democràcia demana claror i neteja d'obstacles. El Movimiento n'és un de gros, d'obstacle. La seva persistència és la persistència dels tentacles del franquisme, de la dictadura que tots volem liquidar. El govern diu que també vol cancel.lar-la; però la determinació que ha pres no ens pot ajudar a creure'l.

Per construir la democràcia cal fer-ho damunt d'un terreny net, sense romanalles de la vella dictadura, amb materials nous, pujant l'edifici des d'uns fonaments democràtics. Per fer una feina ben feta, és aquesta la manera. Però amb les arrels del vell règim entrebancant-nos i fent nosa en el camí, la tasca es fa més difícil. I això no vol pas dir que les forces democràtiques hagin de renunciar en aquesta tasca. Hem de construir la democràcia, perquè el poble l'exigeix i perquè ja és hora, i la construirem. Tanmateix, hem d'insistir que la desaparició del Movimiento ha de ser efectiva; que no ens podem conformar amb maquillatges ni amb canviar els mobles de lloc; que ens agrada molt no haver de veure les fletxes de tan mal record, però que volem veure que darrere de les fletxes se'n va allò que les tenia per marca de fàbrica; que no ens empassem la mateixa mercaderia amb un altre rètol i embolicada amb un altre paper.

ENRIC VIVES

Una provocació a les Forces Armades

Precisament els qui, l'endemà de la legalització del Partit Comunista d'Espanya, acusaven el govern de cop d'Estat, foren els principals instigadors d'una clara maniobra sediciosa. Els "ultres" convictes i confessos i els vells franquistes, disfressats de demòcrates per posar-se a to amb el signe dels temps, han ordit una trama conspirativa que tenia i té l'objectiu clar de provocar una reacció pretoriana de les Forces Armades. Això no és pas nou: maniobres desestabilitzadores, presentades amb tons dretans o falsament d'esquerres, segons convenia als seus autors, han sacsejat el país d'un temps ençà. Darrere de cada passa endavant en el procés democratitzador, jalonat de frens i cauteles, hi ha hagut i hi ha els grups subversius que pretenen projectar damunt d'Espanya les ombres d'un passat encara recent per ofegar en sang la convivència pacífica entre els espanyols. En nom de preteses legitimitats, adquirides a sang i ferro, que amagen privilegis i canongies, alcen la destral de la guerra civil pretenent que l'Exèrcit la prengui i ofegui la veu d'un poble i uns pobles que, justament ara, després de prop de quaranta anys de patiments i mordassa, comencen a recuperar el dret a la paraula i a l'acció.

Ho han fet tot per guanyar la seva juguesca de sang i de terror. I l'Exèrcit, que ha expressat, tanmateix, la seva repulsa per la legalització dels comunistes —i això ens sap greu i ens preocupa— ha dit no a aquesta juguesca per raons de disciplina i en raó d'allò que entén que constitueix el seu paper en defensa dels interessos superiors d'Espanya. Qualssevol que siguin els termes amb els quals l'Exèrcit ha respost al repte dels "ultres" és ben cert que ha desoït la crida del sabre i ha acceptat com a inevitable allò que, des d'aquí i des de tota l'oposició democràtica, ha estat definit no solament com un acte de justícia sinó com el pas més seriós, la mesura de més gran abast cap a l'establiïtzació democràtica d'Espanya: la legalització del Partit Comunista.

El trànsit pacífic cap a la democràcia no és una passejada beatífica a través d'un camí planer, sinó un procés eriçat de dificultats i tensions, i el govern, al qual cal reconèixer, com al Cèsar, els seus propis mèrits, no camina, malgrat certes aparences, sobre un pont de plata sinó sobre un tauló la vetustat del qual denota inequívocament el pas del temps.Aquesta és una situació delicada i complexa: no és pas fàcil accedir amb el bagatge del feixisme a una situació de llibertat sense que, a cada pas, reaparegui tot un passat feixista massa incrustat encara en el present. El que és cert és que el govern, hereu d'aquest passat, en certa manera essent-ne presoner mentre no es resol a recolzar en les forces que pugnen per aclarir l'horitzó del futur, ha passat, dies enrere, pel trànsol difícil de l'amenaça ultradretana. I, amb ell, tot el país, que exigeix, amb raó, d'aquest govern, menys ambigüitats davant de la seva pròpia dreta i més fermesa en l'avenç democratitzador.

Les veus sedicioses no han trobat el ressò esperat en les Forces Armades. Però fóra una ingenuïtat o una irresponsabilitat no veure en la nota del Consell Superior de l'Exèrcit, després de la dimissió de l'almirall Pita da Veiga, una clara advertència: la neutralitat troba els seus límits justos on comença a trencar-se "la unitat de la pàtria", a posar-se en dubte la "bandera nacional" i la "permanència de la Corona" i on s'atempta al "bon nom i la disciplina de l'Exèrcit", És una advertència que obliga a una doble reflexió.

La primera es refereix al paper dels Exèrcits, als quals les pròpies Lleis Fonamentals encomanen la "garantia de la unitat i independència de la pàtria, la integritat dels seus territoris, la seguretat nacional i la defensa de l'ordre institucional", però no funcions que són pròpies dels governants i que només al poble i a les seves institucions representatives competeix jutjar. En virtut de la seva noble vocació, els militars renuncien a l'activitat política i abdiquen dels drets que corresponen a qualsevol ciutadà en funció de la responsabilitat que la societat delega en ells com a guardians últims de la sobirania del poble. Els provocadors que tracten de forçar la intervenció militar per tal d'ofegar en sang una democràcia que el poble recupera pam a pam, no han de trobar en l'Exèrcit cap altre ressò que la unitat i l'obediència al comandament, ni cap altra resposta que el rebuig terminant a la subversió. Perquè, com ha dit "El País", només un Exèrcit unit i que obeeix el comandament, exempt d'incitacions públiques a la rebel.lió, pot garantir la celebració d'unes eleccions lliures en les quals el poble espanyol expressi la seva voluntat.

La segona reflexió s'adreça als impacients, als qui pretenen, amb menys realisme que bona fe, apropar la democràcia i la llibertat plenes a base d'apel.lacions genèriques a l'acció de les masses, com si aquesta acció, sempre imprescindible per forçar qualsevol canvi, es produís en una zona de ningú on la relació real de forces no comptés per res. Però aquesta relació, de la qual l'actitud de l'Exèrcit és un component essencial, compta, i de quina manera, en el procés dels canvis polítics. I aquesta relació exigeix, avui, posar l'accent en la necessitat d'aïllar els provocadors de la dreta obtusa que conspira per ofegar la voluntat dels espanyols de conviure en la democràcia. Aquesta és, justament, la línia divisòria: a un costat els nostàlgics de la guerra civil, els enemics de la reconciliació; a un altre costat, tots els altres, qualsevol que sigui el seu passat. Democràcia o feixisme, aquesta és l'alternativa. Aquesta i no pas la que pugui enfrontar partidaris de la Monarquia i de la República o els defensors de l'ordre social capitalista i els qui lluitem pel socialisme. Ni Monarquia-República ni capitalisme-socialisme defineixen avui el terreny de la contesa política. Es per això que una actitud conseqüentment democràtica, i per democràtica conseqüentment revolucionària, exigeix un tacte i una moderació exquisits. No fos cas que per pretendre caminar més depressa llancéssim per la borda allò que constitueix, precisament, una garantia inexcusable de qualsevol avenç posterior: passar de la dictadura a la democràcia pacíficament, mitjançant el pacte per la llibertat.

JOAN BUSQUET

Un ritme desesperant de malson

Continuen sortint en llibertat alguns presos polítics, molt a poc a poc. D'un a un, amb un ritme desesperant de malson. Els alliberats són rebuts amb la lògica alegria; però és una alegria neguitosa, que fa mal, perquè tothom pensa en els homes i dones que encara romanen tancats, esperant amb una barreja de deler i angúnia si els treuran demà, o demà passat, o si no els treuran...

Ho hem de repetir una altra vegada, després de les mil que ho hem dit. Això no és l'amnistia i Espanya necessita l'amnistia, una amnistia total per a tots els presos i tots els exiliats polítics. La necessita depressa. Ho hem de repetir, encara que sembli una cançó eterna. Precisament perquè esdevé eterna, dolorosament eterna. L'alliberament de tots els presos polítics sense cap condició, com a persones que han estat injustament condemnades i empresonades, l'anul.lació de tots els processos pendents per causes polítiques, el recobrament de la pàtria per tots els qui encara són privats de retornar de l'exili són una necessitat per aconseguir la convivència al nostre país, la reconciliació, per esborrar una guerra civil de fa quaranta anys que s'ha perllongat absurdament durant quaranta anys. Necessitem l'amnistia total, absoluta, per anar a la democràcia que tothom vol, tret d'uns quants que no la volen perquè són enemics de tothom en ser-ho de la democràcia, de la pau civil, de la normalitat.

Mentre resti un pres polític, un de sol, mentre hi hagi una persona, només una, a l'exili, ha de continuar viva la batalla per l'amnistia. Continuem-la perquè és un deure envers els presos i exiliats i perquè és un deure envers el nostre país, una necessitat vital per als pobles d'Espanya. Inajornable.

El manifest electoral

Hi ha problemes que no admeten espera

Per defensar els interessos de la classe obrera i restants classes populars, el PSUC considera que un govern emanat d'una futura majoria de forces democràtiques haurà d'abordar immediatament la solució dels problemes econòmics i socials més urgents, amb participació dels treballadors a través dels seus autèntics representants.

Així diu, en un dels seus apartats, el manifest electoral del PSUC. Quan l'hem elaborat, no hem pensat solament en les qüestions constitucionals, en els grans problemes polítics que cal resoldre. Tampoc no ens hem limitat a explicar el nostre projecte de camí cap al socialisme. Hem tingut present que estem vivint, per herència del franquisme, una situació angoixosa i que aquesta situació pesa especialment damunt dels treballadors de la ciutat i del camp i també damunt de capes burgeses explotades pel gran capital monopolista. No hem oblidat que hi ha problemes que demanen una solució per ara, no pas per demà o per demà passat. La inflació, la desproporció entre preus i salaris, la manca de feina, que cada dia augmenta, la manca d'habitacles, d'escoles, la pèssima situació de la sanitat, la injusta distribució de les càrregues fiscals. També ens preocupa resoldre la situació de l'agricultura, que és molt greu. I creiem que cal no ajornar el reviscolament de la petita i mitjana empresa i de l'activitat comercial.

El PSUC, en anar a les eleccions, no promet la lluna. Prometem, això sí, en consonància amb els interessos que representem i defensem, lluitar per resoldre aquelles coses que creiem que necessiten una solució urgent, perquè ja estan prou fetes malbé, i que es poden resoldre.

Les respostes que el manifest electoral del PSUC fa, respecte a aquestes qüestions urgents, són:

* Estabilització dels preus al consumidor.

* Elevació de salaris, sous i pensions, especialment els més baixos. Salari mínim suficient. Garanties de col.locació i subsidi d'atur efectiu i eficaç.

* Pla d'inversions públiques en béns de consum col.lectiu: vivendes, escoles, guarderies, hospitals i altres obres públiques que responguin a necessitats col.lectives fonamentals.

* Control i reforma democràtica de la Seguretat Social.

* Control efectiu del crèdit per les institucions democràtiques de l'Estat.

* Reforma fiscal que disminueixi els impostos indirectes i augmenti els directes sobre les rendes més elevades.

* Amplia ajuda financera i tècnica a l'agricultura, amb preus remuneradors per als seus productes. Foment de les cooperatives i els sindicats agrícoles. Ajuda a la transformació i a la comercialització dels productes del camp per part dels productors.

* Ajuda financera decidida per a la petita i mitjana empresa.

* Política exterior comercial orientada cap al Mercat Comú, però també cap a l'ampliació i la diversificació creixents dels mercats.

El patrimoni de la DNJ

A les mans del poble perquè en gaudeixin tots els joves

El govern ha aprovat un decretllei que reestructura el "Movimiento". S'ha donat, formalment, "carta de defunció"a una cosa que ja feia temps que era morta però que mantenia tota l'estructura de la dictadura franquista.

Per a la joventut, aquest decret té unes indubtables repercussions. Durant aquests quasi quaranta anys la "Delegación Nacional de la Juventud"' ha estat l'únic organisme oficial que s'havia de fer ressò de tota la problemàtica de la joventut i canalitzar-la. La pràctica de la "DNJ" ha estat, si més no, lamentable. La demagògia, l'uniformisme, la desconnexió total amb el conjunt del moviment juvenil i la més absoluta burocratització són les constants que n'han fet, des dels seus inicis, un organisme buit i inoperant que només ha servit per al profit i corrupció d'uns pocs.

Pensem a on han anat a parar les *subvencions municipals* i les quantioses sumes que la Secretaria del Movimiento ha dedicat a les "delegaciones de la juventud".

La desaparició de tot aquest aparell era, doncs, una exigència inajornable. Però aquest és el primer pas; el segon, el realment important és quina política es fa a partir d'aquí. És com es produeix aquest canvi i què se'n fa d'un patrimoni de mils de milions de pessetes. És el mateix cas de la desaparició de la CNS i què es fa del seu patrimoni.

Per a la Joventut Comunista de Catalunya, i per al PSUC en la part del seu programa electoral per a la Joventut, la desaparició de la DNJ ha d'ésser l'inici d'una política democràtica al servei de la joventut. En el programa electoral diem:

"Els comunistes demanem la immediata desaparició de la "Delegación Nacional de la Juventud" i la MUNICIPALITZACIÓ del seu patrimoni. Que passi a mans del seu únic propietari: el poble, i que se'n gaudeixin els seus únics destinataris: els joves.

"I que, en el demà democràtic, un cop recuperades les nostres institucions nacionals, aquest patrimoni sigui gestionat i distribuït racionalment per la CONSELLERIA DE LA GENERALITAT dedicada als afers juvenils i a nivell local, pel regidor encarregat d'aquest tema, junt amb la participació i el control d'organismes representatius de les entitats, institucions i associacions de joventut."

Es tracta, doncs, de crear organismes de govern que administrin i gestionin tots els recursos destinats a la joventut i, d'altra banda, de consolidar els organismes representatius, que ja existeixen a moltes localitats i comarques, de les entitats, grups i moviments de joventut. L'embrió a nivell nacional d'aquest organisme seria la Taula d'Entitats i Moviments Juvenils de Catalunya, organismes del conjunt del moviment juvenil de cada localitat, barri i comarca, capaços de mobilitzar, negociar i oferir alternatives a les seves necessitats concretes.

I cal, alhora, "impulsar una política de recursos destinada a cobrir les necessitats de la joventut en tots els ordres i camps"; una política que emprengui construccions de pistes d'esport, que afavoreixi l'accés del jove a la cultura i "en el lleure, creant Casals de la Joventut a cada barri, subvencionats per l'Ajuntament i gestionats pels propis joves, que serveixin com a lloc de convivència i diversió".

Aquest és, en síntesi, el nostre projecte. I aquest no coincideix amb el que ha iniciat el govern. Un cop llegit el decret, es veu ben clar que no s'ha tingut en compte l'opinió del moviment juvenil.

El govern Suárez, que ens vol marginar en aquestes eleccions, continua prenent decisions contra els interessos de la joventut. I no val a dir que són mides transitòries i provisionals fins a les eleccions, perquè el que s'està dirimint ara mateix és o posar les bases d'una política realment democràtica per a la joventut o que se' ns continuï considerant com a ciutadans de tercera categoria.

JOSEP MARIA RIERA

Mil espases de Damocles

El camp ha estat d'actualitat aquestes setmanes als diaris i a les notícies de ràdio i televisió. Una trista actualitat, perquè el fet que l'agricultura ocupi l'atenció periodística es deu als estralls que han causat, primer, les glaçades de darreries de març i, després, el vent i altre cop les glaçades durant la setmana santa. Estralls importants que han afectat destacadament Catalunya i que, en força llocs, han esdevingut veritables catàstrofes. Les glaçades han fet malbé vinyes, ametllers i altres arbres fruiters, i també l'horta. Per a molts pagesos, la campanya d'enguany ha acabat i la seva situació és desesperada. No els queda altre recurs que sol.licitar —tenen perfecte dret a exigir-ho!— l'ajut de l'Estat. Un ajut que, com sempre, si ve, serà ben minso i veurem com serà repartit. Els pagesos han d'estar sempre amb l'ai al cor per culpa del temps i, després, han de pidolar com si fossin captaires. Els senyors del govern, amb el ministre d'Agricultura i tots els seus organismes al capdavant, ens diran que no hi ha cap govern ni cap règim que pugui evitar les calamitats naturals i que no fem demagògia. Els qui en fan de demagògia són ells, no pas nosaltres. És cert que no es pot evitar que el temps faci de les seves; però hi hauria d'haver un sistema de seguretat que permetès els pagesos de rescabalar-se de les pèrdues i els jornalers de tenir garantit el seu salari, sense haver de demanar caritats i de contentar-se, quan aquestes caritats arriben, amb engrunes.

Després de les glaçades de març, vàrem veure el ministre d'Agricultura a la televisió. Havia anat a visitar les zones d'Extremadura afectades per les glaçades. Algú li va preguntar, precisament, per què no hi havia una assegurança adequada i suficient per a aquests casos. El ministre, tot cordant-se i descordant-se nerviosament l'americana —com si les respostes li haguessin de sortir de la panxa—, va dir que hi havia riscs corrents, que podien ser objecte d'assegurança, i d'altres d'extraordinaris, no previsibles, com era el cas que patíem, que no ho podien ser. Més o menys, perquè la resposta va ser molt embolicada, això és el que va dir. No hi estem pas d'acord. Que la magnitud de la catàstrofe sigui més o menys gran, és una cosa; però estem convençuts que, tot i això, es pot calcular i establir una assegurança per a casos que —hem de contradir el senyor ministre— no són tan "extraordinaris". Les conseqüències del temperi són riscs freqüents en l'agricultura. Caldria que hi hagués una assegurança per evitar que el pagès s'arruïni quan li cau al damunt una d'aquestes calamitats i perquè el jornaler del camp tingués un subsidi de desocupació que li permetés viure. Això és perfectament possible.

Moltes altres coses podrien fer-se per l'agricultura, perquè la gent del camp pogués deixar de pensar contínuament en les mil i una espases de Damocles que els amenacen. Tot es pot resumir en una frase: que hi hagi democràcia. Ens diran que sempre sortim amb la mateixa. És que aquí està el deslloregador de moltes coses. No pas la solució miraculosa; però sí la solució possible, la que ara no existeix perquè no es busca des del govern, perquè no s'escolta els qui poden proposar-la, perquè som súbdits i no ciutadans.

La jornada del dia 15

Un pas cap al Primer de Maig

Entre 750.000 i 800.000 treballadors de les diferents regions i nacionalitats de l'Estat espanyol van participar el 15 d'abril en la jornada d'assemblees i vagues convocada per USO i CCOO per tal de fer front a les mesures del govern en matèria laboral i sindical. A Catalunya, el nombre de treballadors que van prendre part en les accions és superior als 120.000, sense comptar-hi els vaguistes de la construcció que continuen la seva lluita i que, aquell dia, eren al voltant dels vuitanta mil.

MALGRAT LA REPRESSIÓ

Van ser prohibits tots els actes previstos per a la preparació de la jornada; hi va haver amenaces de la patronal; van ser detingudes, a tot Espanya, persones que repartien propaganda; els objectius i característiques de l'acció es varen trobar amb el buit informatiu de certs mitjans oficialistes... Però, malgrat tot, la classe treballadora espanyola va expressar el seu descontentament per les mesures del govern, per l'augment de la desocupació, per la pèrdua del poder adquisitiu dels salaris, per la insuficiència de l'assegurança d'atur, per la manca de drets i llibertats bàsics.

* Pel lloc de treball i contra els acomiadaments.
* Per l'assegurança de desocupació i pensions suficients.
* Per la llibertat sindical plena que suposi: la legalització immediata de les centrals sindicals; la dissolució de la CNS i el retorn als treballadors del patrimoni sindical; eleccions lliures a les empreses per elegir òrgans representatius que negociïn els convenis; la revocació dels decrets d'acomiadament lliure i de vagues il.legals, i el reconeixement del dret de vaga.

LA VALORACIO D'USO I CCOO

En un comunicat conjunt fet el mateix 15 d'abril, a la nit, les centrals sindicals USO i CCOO, que varen convocar la jornada, la valoren així:

"La **JORNADA UNITÀRIA DE VAGUES I ASSEMBLEES** constitueix un èxit de participació responsable i sense incidents per part dels treballadors i l'exigència d'aquests que es deroguin, o se'n deixi sense efecte l'aplicació, els decrets sobre la vaga i el comiat lliure." Després, el document recorda els objectius que han constituït la base de la convocatòria i que continuaran sent el centre d'interès dels treballadors fins que els aconsegueixin:

LA JORNADA A CATALUNYA

A Catalunya, la jornada, caracteritzada com de preparació de la del dia 29 i del Primer de Maig, es va materialitzar en les nombroses assemblees, especialment al Baix Llobregat, on van participar a l'acció milers de treballadors de Cornellà, Sant Boi, Sant Vicenç dels Horts, Sant Feliu, etc., i a Barcelona, amb assemblees a les grans empreses metal.lúrgiques (Seat, Pegaso, Maquinista, Hispano Olivetti...) i tèxtils. En altres indrets de Catalunya, hi va haver accions a Sabadell (Asea-Ces, Brown Boveri...), Terrassa (concentració a Sindicats), Montcada (Valentine), Ascó, la central nuclear de Vandellós, a la sanitat de Reus, a Mollerussa, Cervera, Tàrrega i altres llocs.

El concert del músics

El "Sindicat Musical de Catalunya", sindicat unitari de cantants i músics creat fa aproximadament un any al marge del sindicalisme vertical, organitzà, la passada setmana, una manifestació per protestar per la imposició dels "play-back" a la majoria de sales de festa i d'altres centres del ram. La manifestació, no autoritzada, va recórrer els diferents locals de Barcelona (Río, Victoria, Scala...) cridant les seves consignes ("Play-back no, músics sí", "Música pels músics"...) i tot tocant diferents peces populars durant la seva marxa per Barcelona, que va durar gairebé dues hores. El sector dels músics i els cantants, a través del seu "Sindicat Musical", s'afegeix així, un cop més, a la lluita reivindicativa. I hem de recordar que, en aquests moments encara, s'està mantenint una llarga vaga de músics d'estudis de gravació discogràfica i que encara és calenta l'àmplia mobilització que abastà tots els conservatoris de l'Estat espanyol. Tant una problemàtica com una altra giraven al voltant d'eixos semblants: llocs de treball per als músics, sense intrusisme professional i sense mecanització i conseqüent degradació de l'espectacle.

A. B.

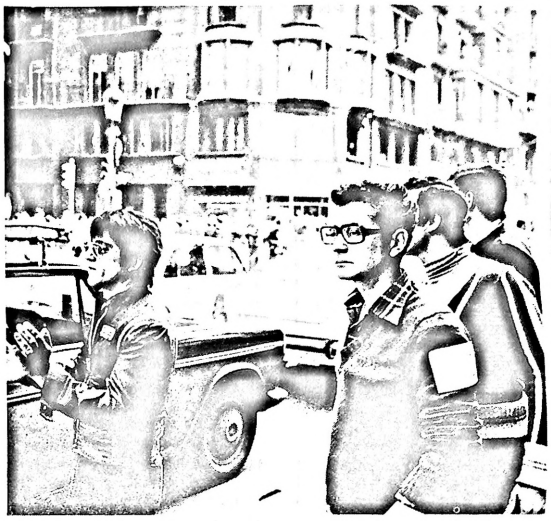

La vaga de la construcció continua en el moment de tancar aquest número de TREBALL.(A la foto, els treballadors, a la sortida d'una de les assemblees massives).

ELS TREBALLADORS PER LA LLIBERTAT SINDICAL

Míting obrer al Baix LLobregat

A les 7 de la tarda del dia 15, cinc mil treballadors de la comarca del Baix Llobregat es concentraven en el camp de futbol de la U.D. Cornellà, en un míting convocat per tal de discutir els problemes més greus que planteja el recent decret-llei sindical, aprovat a les Corts. La negociació de l'acte amb governació ha estat llarga i demostra la força dels dirigents obrers de la comarca. Tant el míting com la manifestació posterior, pels carrers de Cornellà, constituïen així una resposta, unitària i visible per a tots, de la convocatòria del dia 15.

Els treballadors de la construcció i els metal.lúrgics de "Cláusor" van ser els primers invitats a parlar, per part de Carles Navales, moderador durant tot el míting. Mentre els de "Cláusor" explicaven per què creien que havien de participar dels beneficis d'una empresa en expansió i per això sol.licitaven, mitjançant una vaga que ja fa 45 dies que dura, augments salarials, els representants de la construcció explicaven les raons que els impel.lien, ara com ara, a proposar el retorn a la feina per tal de recuperar la capacitat d'ofensiva i evitar que es trenqui la unitat davant una patronal intransigent.

GONZALO PÉREZ I CARMEN LEON: LA LLEI SINDICAL

Gonzalo Pérez, treballador de "Seda" i militant d'USO, va fer una anàlisi modèlica de les normes legals que els sectors més reaccionaris del país intenten convertir en llei sindical. Punt per punt —convenis col.lectius, conflictes col.lectius, la vaga, la reestructuració de plantilles i l'acomiadament— revelen una voluntat decidida de lligar la classe treballadora, impedint-li accions solidàries, acusant-la de violenta, carregant damunt d'ella les reconversions tecnològiques, etc. Contra això, és important, com proposa USO, reclamar: un salari digne, un lloc de treball, garantia en la feina i llibertat sindical.

Carmen León, de "Philips", i també militant de la USO, va explicar com la nova normativa és un intent barroer de carregar sobre els treballadors el pes de l'actual desastre econòmic pel qual travessa el país, així com un intent de donar seguretats al capital a costa d'atemptar contra les llibertats polítiques i sindicals dels treballadors.

MIQUEL SALA: L'AMNISTIA LABORAL

Miquel Sala, treballador de "Pinturas Cervera", de CCOO, va parlar sobre l'amnistia laboral, i va indicar que no podia considerar-se un delicte haver lluitat en defensa dels treballadors. De la mateixa manera que reclamem "amnistia total", hem d'aconseguir que siguin readmesos al seu lloc de treball els treballadors despatxats, que aquesta reivindicació arribi a tenir caràcter de llei, com va passar l'any 36, ja que la lluita per l'amnistia, tan necessària a la comarca del Baix Llobregat, és una necessitat assumida per tots els treballadors.

JESUS GRÀCIA: LES RAONS DE LA UNITAT SINDICAL

Jesus Gràcia, despatxat de "Pianelli", de CCOO, va exposar quins eren els drets sindicals pels quals ha lluitat i que ha d'assolir la classe obrera, després d'una emotiva exposició de les raons que empenyen a la unitat sindical, més enllà de l'actual pluralisme de les sigles. (Un cop més, la crida a la unitat sindical va ser subratllada pels aplaudiments intensos dels assistents al míting.) Exposà que si comencem a sortir del tunel del franquisme és, en gran part, gràcies a la lluita dels treballadors, i que els drets que ara reclamen són, en un percentatge important, drets ja imposats per la lluita obrera: dret d'assemblea, mobilitat dels representants sindicals, repartiment de propaganda, dret de vaga, escala mòbil de salaris.

La part final de l'exposició de J. Gràcia va tractar sobre la inoportunitat de la consigna "dimissió de tots els càrrecs sindicals", com si aquests càrrecs fossin el suport de l'actual verticalisme. La història de la lluita de la comarca demostra a bastament la falsedat d'aquesta afirmació. D'altra banda, cal mantenir els càrrecs sindicals per evitar maniobres de l'encara no extingit sindicat vertical, per controlar el patrimoni sindical i els drets sindicals (com, per exemple, les quaranta hores dels càrrecs sindicals). La demagògia de dir que la no dimissió dels càrrecs sindicals és allò que dóna suport a la CNS és això: demagògia oportunista.

JOAN RAMOS: LLIBERTAT SINDICAL, LLIBERTATS POLITIQUES

Finalment, Joan Ramos, de "Siemens", dirigent de CCOO, en una emotiva exposició, constantment interrompuda pels aplaudiments entusiastes, va parlar sobre la llibertat sindical, llibertat que no pot anar separada de la llibertat política, llibertat que cal reclamar sense exclusions per a tots els partits i per a totes les activitats sindicals. Després de valorar la importància de l'acció del 12 de novembre, va dir com era urgent fer veritable unitat entre tots enfront dels qui volen oprimir la llibertat, com han estat fent durant els anys del franquisme. Prendre part en les properes eleccions polítiques, i votar-hi pels partits obrers, és indispensable si no volem caure en el parany d'acceptar un règim polític que tingui sotmès, i sense llibertats, el món dels treballadors.

Joan Ramos, en la seva intervenció

MANIFESTACIÓ DE 8.000 PERSONES

Un cop acabat el míting, entre visques a la classe obrera, a la unitat sindical, al poble unit, a les lluites de la construcció i de "Cláusor", va tenir lloc una manifestació impressionant, pels carrers del barri de Les Gavarres de Cornellà. Eren molts els qui, en el curs de la manifestació s'hi unien, fins arribar a una xifra de gairebé vuit mil persones. Era l'aportació a la jornada del 15 d'abril.

IGNASI RIERA

PROFESSORS DE CATALÀ

Tancats encara

L'actitud dilatòria i ambigua d'Òmnium Cultural davant de les reivindicacions dels professors de català, els ha obligat a tancar-se en la seu d'aquesta entitat, carrer de Montcada 20, a Barcelona, per tal de forçar una resposta a les reivindicacions que els professors de català tenen plantejades.

Un professor de català comentava a un redactor de "Treball" la indiferència dels membres de la Junta d'Òmnium que estaven gravant tranquil.lament un programa de televisió al costat de la sala on estan tancats els professors sense mostrar el més mínim interès per anar a informar-se de la seva situació i han posposat per dimarts vinent la resposta de l'entitat davant les seves reivindicacions.

L'Assemblea de professors de català ens ha fet arribar un document on afirmen que **"les nostres reivindicacions s'inseireixen en el marc de mobilitzacions per l'assoliment de les llibertats nacionals"**, que **"la responsabilitat econòmica de l'ensenyament del català recau sobre els organismes estatals i, subsidiàriament, sobre les Diputacions catalanes"**. Sobre les reivindicacions que tenen pendents amb Òmnium Cultural, exigeixen que aquesta entitat enceti converses de cara a la democratització de la seva Delegació d'Ensenyament del Català i que **"assumeixi la responsabilitat de pressió davant dels organismes oficials per tal que, en el moment que disposi d'aquests diners"**, faci efectiu l'augment del 25 per cent de salari amb caràcter retroactiu des del mes de gener. Demanen finalment, la solidaritat del país per tal de normalitzar la seva situació , ja que l'ensenyament del català no estarà normalitzat fins que no ho estiguin els seus ensenyants, i denuncien la forma totalment antidemocràtica amb què ha estat elaborat el "decreto de bilingüismo" anunciat pel govern i diuen que **"aquest només serà vàlid en la mesura que comporti la plena normalització del català en l'ensenyament"**.

La setmana del PSUC a Lleida

Míting el dia 24

Lleida inicià el passat dissabte, dia 16, la Setmana del PSUC amb un sopar d'homenatge als veterans del Partit que aplegà unes 200 persones. Aquella mateixa tarda, pels carrers principals de la ciutat, s'havien venut dos mil exemplars de "Mundo Obrero" i "Treball".

El veterà París fou el primer d'adreçar-se als comensals, i tot seguit ho van fer Ventura Margó, Josep Pardell i el candidat del PSUC per Lleida Pere Ardiaca, presentats tots ells pel responsable polític Felip Rull. Hi havia representació dels diferents mitjans d'informació i algú qualificà la presència de la redacció de "Treball" com una mostra més de la legalitat de fet del PSUC.

La Setmana té previst, entre altres coses, el repartiment del manifest electoral del PSUC porta per porta i, com a plat fort, un míting al teatre Principal de Lleida per diumenge dia 24.

El PSUC ha fet un comunicat que diu: *"Comença malament la campanya electoral. . ."* **Però també:** *"No renunciem a la nostra presència pública a la Conca, perquè és el poble de la nostra comarca qui ens ha legalitzat. . ."*

CORRESPONSAL

Setmana del Partit a la Conca de Barberà

Xerrades teòriques, presentacions del Partit en diferents fronts (moviment obrer, moviment pagès, dones, estudiants, etc.), venda pública de materials, col.locació de pòsters i cartells, propaganda amb altaveus per tots els pobles de la comarca, i un llarg etcètera.

Tanmateix, el míting fou prohibit. I el brutal comportament de les forces d'ordre públic, encapçalades pel capità Romero, ha generat la més unànime protesta de tots els sectors de la vila.

L'Ajuntament, tots els partits de l'oposició democràtica, el museu—arxiu, el Club Excursionista, l'Església, els clubs de bàsquet i futbol, és a dir, tot el poble, han signat un document on es destaca el comportament extraordinàriament cívic i responsable dels nostres companys, la fermesa dels seus plantejaments, i que denuncia la repressió. La carta ha estat distribuida per totes les cases del poble.

LOPEZ RAIMUNDO

La bandera bicolor

La premsa ha difós una resposta meva a una periodista de "El País" que apareix lleugerament modificada. El que vaig dir en realitat és això:

"El PSUC no utilitza, a les seves reunions o mítings, la bandera republicana i accepta la bandera bicolor com a representativa de l'Estat espanyol. Als nostres actes hi ha la senyera catalana. Però tampoc no hauria d'estranyar que hi fos la bicolor".

G.L.R.

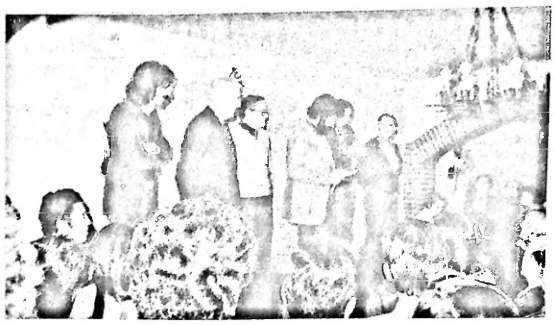

A la "Hispano Suiza"

Fa pocs dies, els companys de l'Agrupació d'Hispano Suiza, una de les factories més importants de Sant Feliu de Llobregat, presentaren el partit, els seus homes i dones, la seva línia davant els companys de treball. A l'acte hi assitiren Gregori López Raimundo, Josep Salas del Comitè Executiu, Francesc Baltasar, secretari general del Baix Llobregat, Maria Comellas, secretària política local i delegacions del comitè local i de les seves agrupacions de la ciutat.

Va començar prenent la paraula el militant Ramon Vallès, treballador de la factoria, que recordà els trets principals de la formació del partit a l'empresa i presentà, un per un, tots els militants de l'Agrupació i els invitats. Més endavant, Felip Alcàntara, un dels líders veterans més prestigiosos de la fàbrica i del moviment obrer comarcal, explicà el seu procés d'integració al nostre partit i les relacions entre la lluita quotidiana de la classe obrera i la lluita política.

Francesc Baltasar explicà la concepció del socialisme en la democràcia i el caràcter de classe i nacional del PSUC. Va cloure l'acte en Gregori López Raimundo, que analitzà la situació política actual, la perspectiva electoral i la construcció de la democràcia i el socialisme a Catalunya i Espanya.

L'acte finalitzà amb l'obsequi d'un vermut per part dels companys de la factoria. Es van incorporar dotze nous militants, als quals el mateix Gregori signà els carnets. Després d'aquest polític i fraternal acte, l'Agrupació d'Hispano Suiza compta amb una quarentena d'afiliats, la qual cosa suposa més d'un deu per cent dels treballadors d'aquesta fàbrica.

G.BRUC

Un signe dels temps

RAIMON A LA TVE

Raimon ha imposat finalment fer un recital a Radiotelevisió Espanyola. Després d'anys de postergació, després de temps i temps que el mitjà oficial ignorés un dels homes més reconeguts, amb més qualitat i més públic i no només a nivell de l'Estat. . . en Raimon ha guanyat.

Un cop més comprovem la intel.ligència del Raimon, que aprofita el mitjà més massiu de comunicació per no sols no rebaixar plantejaments sinó reivindicar-los al màxim amb el seu repertori més cívic, sense oblidar la temàtica íntima ni les musicacions als poetes clàssics i contemporanis de la nostra història, de la història que "ens amaguen i ens diuen que no en tenim, que la nostra és la d'ells. . .", i amb les presentacions, breus, lúcides, directes, obertes, clares i sense entrebancs ni eufemismes. I un detall que no podem passar per alt: Raimon mai no havia confirmat públicament —que recordem— que "T'he conegut sempre igual" era una cançó sorgida de la persona de Gregori López Raimundo. Fins i tot al llibre que sortí amb motiu del 40 aniversari del PSUC parlava d'un militant, sense especificar-ne el nom. A la televisió,al mitjà més de masses, Raimon va retre el seu homenatge al secretari general del PSUC i, a partir del fet concret, a tots els homes que han patit la situació d'"Alerta vius, jo sé que si caiguesses, tants anys, molts anys, massa anys et demanaven": als il.legals, als clandestins.

I el plaer d'escoltar Raimon, en silenci, de veure i refermar que és mentida que Raimon és només en funció d'un públic, uns crits i unes senyeres. Sense menysprear això, naturalment, hem de dir que Raimon és un professional de la cançó, que ofereix un producte estètic mesurat i treballat, que s'aguanta pel seu propi pes i per la seva qualitat. Això ha estat un dels grans encerts del Raimon i el "Lliurament del cant" no és altra cosa que posar, avui i aquí, novament els punts sobre les is.

No voldria acabar sense parlar de la realització de Sergi Schaaff. Ascètica, expressiva, adequada i en sintonia en tot moment amb l'eix del programa, el Raimon. En definitiva, glossar un èxit i celebrar una altra victòria. Com deia algú, tot fent un acudit, en tres dies han liquidat el Movimiento, han legalitzat el PC i han obert la televisió al Raimon: estem guanyant la democràcia. I ho fem amb els mateixos plantejaments de sempre, sense rebaixar-los; més encara, enlairant-los. "Qui perd els orígens, perd identitat".

A.B.

Ha mort Elvira Guirao

Dissabte, 9 d'abril, moria la companya Elvira Guirao Fuentes, muller del company Pere Hernàndez, peoner del moviment de les Comissions Obreres.

Elvira havia complert ara els cinquanta anys. Militava al PSUC des del 1958 i ho havia fet donant-se completament, sense escatimar cap esforç, fins i tot durant els darrers anys —més de cinc— en què la malaltia respiratòria inguarible que li ha causat la mort la va torturar.

Era una companya estimada per tots aquells que hi tenien relació, no solament pel seu lliurament, pel seu ànim incansable, sinó també per les seves qualitats humanes entranyables.

Va ser enterrada com havia demanat, embolicada amb les dues banderes que tant significaven per a ella: la roja, que duia la inscripció "Camarada, nunca te olvidaremos", i la de les quatre barres. Des de "Treball", volem retre un modest homenatge a la inoblidable companya que ens ha deixat, endemés del fruit de la seva militància constant i sacrificada, l'exemple valuós de la seva actitud. Volem també expressar el nostre condol al company Pere Hernàndez i als seus tres fills.

COMUNICAT DE SECRETARIAT DEL C.C.

Evitem provocacions

El Secretariat del Comitè Central del PSUC es veu obligat a desmentir una informació distribuida per l'agència "Cifra" que atribueix a militants del Partit la responsabilitat dels incidents ocorreguts ahir a les Rambles. Els responsables d'aquests incidents, que denunciem amb energia, no tenen ni han tingut cap relació amb el PSUC. La notícia de l'agència "Cifra" planteja novament, davant la imminent campanya electoral, la necessitat de la neutralització efectiva dels mitjans estatals de comunicació.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC, que celebra com un gran esdeveniment polític la legalització del PCE —que prefigura la immediata legalització del propi PSUC—, declara la ferma decisió del Partit de prendre totes les mesures tendents a impedir qualsevol provocació, destinada a donar una imatge que no s'adiu amb la trajectòria de civisme i responsabilitat demostrada durant aquests anys pel nostre Partit, i crida tots els militants a respondre amb aquest esperit a les provocacions.

Barcelona, 12 d'abril de 1977

Arreu de Catalunya

Les festes de la legalització

La legalització del Partit Comunista d'Espanya ha estat rebuda amb alegria pels comunistes catalans i saludada com una victòria de la democràcia pel conjunt de l'oposició del nostre país.

Els corresponsals de "Treball" al Barcelonès Nord, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Tarragonès, Bages, Anoia i Baix Llobregat ens en parlen en les seves cròniques aquests dies.

La del PCE, la legalització de tots els comunistes

Barcelonès Nord (E.J. Ricard).— A Santa Coloma de Gramenet, el mateix dia que TVE anunciava la legalització, més de cent companys es concentraven a les dotze de la nit a la Plaça del Rellotge, i després recorrien alguns carrers de la ciutat amb banderes i pancartes del Partit. Diumenge al matí s'instal.lava, en un local de l'Avinguda Santa Coloma, la bandera i la pancarta del PSU, mentre que membres del Comitè local es dirigien des del balcó a les persones que allí es van concentrar. Seguidament es va organitzar una cercavila, amb cotxes i banderes roges, que es va estar passejant tot el matí per Santa Coloma, Sant Adrià de Besòs, i també per Badalona. Molta gent, des del carrer i els balcons, saludava els cotxes amb aplaudiments i punys aixecats. A la tarda, una altra vegada, concentració. Van començar sent uns centenars, i al final, eren prop de mil les persones que participaven a la manifestació, farcida de banderes roges i de pancartes saludant la legalització del PCE i la de tots els comunistes. Quan van ser a la plaça del Rellotge es va improvisar un míting. Aquí es va presentar la policia dient que la legalització del PCE no volia dir que els comunistes del PSUC fóssim ja legals. Un dels assistents a la concentració va ensenyar als policies el seu carnet del PCE. La resposta dels companys va ser clara: "La legalització del PCE vol dir la legalització, el reconeixement, de tots els comunistes d'arreu de l'Estat espanyol". No hi va haver cap mena d'incident. A la mateixa plaça, algunes persones ja demanaven el seu ingrés al Partit.

Diumenge al matí el local del Comitè Local de Badalona, situat a la Rambla, ja lluia una gran pancarta amb l'emblema electoral del PSUC i una bandera roja. A la nit, la secció Bufalà-Morera-Pomar, va organitzar una petita festa en un bar de Morera a la qual van assistir més de cent companys. Dilluns de Pasqua a les vuit del vespre, a la Rambla, es concentraven davant del local uns tres-cents companys. Es va iniciar una manifestació amb banderes del Partit i de la Joventut Comunista, pel carrer del Mar fins a la plaça de l'Ajuntament, on es va cantar "La Internacional" i va parlar el secretari polític del Comitè Local, Artur Pousa.

Tots els pobles de la comarca

VALLÈS OCCIDENTAL (Corresponsal).— Al Vallès Occidental la celebració de la legalització dels comunistes va adquirir caràcter multitudinari. No va quedar pràcticament cap poble de la comarca sense que passés la caravana de cotxes amb altaveus anunciant als seus habitants la bona nova. Uns dos-cents cotxes recorregueren els pobles de Castellbisbal, Ullastrell, Vacarisses, Viladecavalls, Matadepera, Monistrol, Castellbell i Vilar, Rellinars. En cada un d'aquests pobles es repartia propaganda i l'Agustí Daura, del Comitè Central, dirigia la paraula als congregats. A Castellbisbal es va connectar amb un nucli de set comunistes que acostumaven a reunir-se entre ells i seguien el Partit a través de la Pirinenca. També en d'altres pobles es va donar el cas de gent que per fi va connectar amb el Partit, que s'havien fet seu. Això passava dilluns de Pasqua. El dia abans, la caravana s'havia passejat pel centre de Terrassa i pels barris, on diverses vegades en Cipriano Garcia es dirigí a través dels altaveus als seus habitants.

A Sabadell, diumenge, unes setcentes persones es concentraren a migdia a la plaça Samalé, davant del local del Partit, des d'on es dirigí un parlament als congregats. Dimarts, es reproduí el fet, aquesta vegada amb la participació d'unes dues mil persones.

Cal destacar el fet que els companys de Sabadell anessin a les sortides de les fàbriques més importants per comunicar als treballadors la legalització dels comunistes.

També els pobles de les rodalies de Sabadell foren visitats, mentre que als vuit locals que el Partit té oberts a la ciutat feien la seva pròpia festa.

Caravana de cotxes

Vallès Oriental (J.S.E.).— Al Vallès Oriental, tan bon punt la TVE va donar la notícia que el PCE era legal, s'aplegaren grups de militants i simpatitzants del partit i més d'un tap de xampany rodà per terra.

Diumenge, dia 10, l'habitual parada de venda de "Mundo Obrero" i "Treball" a les Rambles de Mollet era més concorreguda que mai. Algú col.locà a les dues àligues imperials que adornen el passeig unes bufandes vermelles, mentre que l'altaveu escampava als quatre vents la legalitat dels comunistes.

Dilluns de Pasqua, a la tarda, una caravana de cotxes amb grans banderes roges i catalanes i un potent altaveu voltaren els carrers de Granollers i Canovelles. Calia veure com la gent aplaudia el pas dels comunistes i com molts aixecaven el puny. Se sentien exclamacions com "ja era hora", i a més d'una persona d'edat se li negaven els ulls. Molts pocs eren els qui feien la cara llarga o es negaven a recollir els fulls que s'anaven repartint al pas de la caravana. Una dona va obligar el marit a baixar el puny. El punt culminant fou a la sortida dels espectacles, on el pas de la caravana fou acollit amb grans aplaudiments per la gent aglomerada.

A Mollet, uns guàrdies municipals convidaren a beure un grup de camarades. La coneixença venia d'abans, de quan les detencions, però d'allò no en quedava cap rancor i per demostrar-ho bevien junts; els guàrdies convidaven.

Dimarts hi va haver convidada general als quatre locals de la comarca: Montornès, Granollers, Montmeló i Mollet. Centenars de persones van passar pels locals a fer un trago de vi, prendre una cervesa i picar quatre cacauets salats o un tros de truita amb patates. Foren lliurats més de cinquanta carnets del PSUC.

El Baix: La lluita de sempre en unes condicions molt millors

La celebració de la legalització del PCE, malgrat els intents del Govern d'impedir que pogués celebrar-se multitudinàriament, va esdevenir una festa de tres dies seguits entre els comunistes del PSUC de Cornellà i els seus amics.

Ampolles de xampany, invitacions a les associacions de veïns i als centres socials, concentracions al local de Cornellà, vendes al carrer de "Treball" i "Mundo Obrero" i moltes altres iniciatives espontànies dels militants varen convertir-se en l'expressió de joia per la conquesta de la legalitat assolida pel nostre partit germà, així com per la propera legalitat del nostre, que tothom espera que es produeixi aquests dies.

En una de les concentracions al local de Cornellà, dilluns al vespre, quan encara no havia tornat tothom de vacances de Pasqua, unes tres-centes persones varen escoltar la paraula emocionada dels membres del Comitè Local i altres companys que van explicar les tasques immediates que ens esperen. "La legalització —va dir l'Ignasi Riera— significa que ara podrem continuar la nostra lluita de sempre, en unes condicions millors." Algunes llàgrimes van saltar dels ulls de moltes persones quan el company Màrquez recordà als presents els sacrificis realitzats pel nostre partit en els anys difícils, especialment la llarga llista de companys morts i d'empresonaments que acumulem a la nostra història. Després, abraçades, felicitacions i el cant de La Internacional i el Segadors servirien per despedir-nos fins l'endemà en què havíem convocat una marxa pels carrers de la ciutat.

Dimarts, prop de set-centes persones van recórrer Cornellà amb moltíssimes senyeres catalanes i vermelles amb la falç i el martell. Els crits dels manifestants eren la demostració més ferma que el nostre partit no oblida ningú, especialment el de "Legalització de tots els partits". Tànmateix els manifestants cridaven ben fort "Llibertat, Socialisme , PSUC", "Ja som legals", i altres coses.Finalment la policia armada, amb la qual parlaren els companys del comitè local, va ordenar que es dissolgués la manifestació.

Val a dir també que la legalització del PCE, i la del nostre partit que és a punt de produir-se, no han aturat les feines engegades. Ben al contrari, la sortida del segon número del TBO del nostre partit sobre la campanya electoral —que serà repartit massivament en els propers dies— i les reunions de quadres que continuen el seu ritme programat, demostren que el nostre partit segueix treballant com fins ara, al Baix Llobregat, especialment dedicat a la tasca de guanyar les eleccions.

CARLES TEIXIDOR

Concentració a les Les Rambles

TARRAGONÈS (Enric de Gràcia).— A Tarragona ciutat, diumenge al matí, la gent es va concentrar a la Rambla amb pancartes, banderes vermelles i catalanes, en una manifestació de caire popular i festiu. A l'habitual parada de venda de "Treball" i "Mundo Obrero" a la Rambla hi hagué molta més concurrència de la normal i es van fer unes vuit mil pessetes de calaix.

Diumenge a la tarda, al barri de Bonavista, tingué lloc una festa-sopar.

Festes durant tot el dia

BAGES (Manuel Lluís).— De Manresa ens informen que diumenge, dia 10, més d'un centenar de militants van recórrer el passeig principal de la ciutat portant mocadors, banderes vermelles i repartint propaganda. L'alegria s'encomanà i més d'un s'afegí a la corrua. Al local del Partit hi hagué festa continuada durant tot el dia. *Al barri del Xup es va fer una festa oberta a tots els veïns.*

Dilluns, dia 11, a l'aplec de Juncadella es va muntar una parada de begudes i una altra de premsa, ambdues molt concorregudes.

A Cardona, la inauguració del local del Partit va coincidir amb la notícia de la legalització del PCE. Doble festa varen celebrar els companys.

A Igualada han centrat tots els seus esforços al míting que tindrà lloc el dia 22 d'aquest mes i en el qual participarà Gregori López Raimundo, així com el candidat del PSUC d'aquella zona, Francesc Padullés.

Satisfacció per la legalització del PCE

El 13 d'abril es reuniren els partits i sindicats que estan representats a la "Comissió dels Nou" a través de Joaquim Molins, el qual va informar de la reunió de Madrid del dia 5. Els reunits acordaren:

Expressar la seva satisfacció per la legalització del PCE, alhora que expressen la necessitat que, en el termini més breu possible, siguin legalitzats els partits polítics amb expedients en tràmit.

Valorar positivament l'actuació de la "Comissió dels Nou" en ordre a l'assoliment de tals objectius.

Reiterar la necessitat que la Comissió continuï treballant activament en les accions adreçades a la consecució de les plenes llibertats sindicals, del diàleg amb els poders públics sobre el tema de les nacionalitats, i de l'aplicació concreta del decret-llei sobre amnistia i mesures de gràcia.

Lamentar la suspensió governativa de la celebració de l'Aberri Eguna, com una nova limitació a les llibertats cíviques més elementals.

EDITA: JOAN BUSQUET I DURAN Fin. Graficas Dep. Leg. B 16948-77

Euskadi: l'Aberri Eguna i la unitat

Per ANDREU CLARET (enviat especial).— *Malgrat la prohibició governativa i una ocupació espectacular de Vitòria, el poble basc ha celebrat massivament la festa nacional d'Euskadi, l'Aberri Eguna. Milers de policies armats, desplegats per tot Vitòria —la ciutat on totes les forces democràtiques cridaven a concentrar-se enguany—, i desenes de controls de Guàrdia Civil a totes les vies d'accés a la capital d'Àlaba van impedir que centenars d'autocars, milers d'automòbils i àdhuc trens especialment llogats des de Guipúscoa arribessin al seu destí. La majoria no van poder sortir de Bilbao, Sant Sebastià, Pamplona o altres ciutats on les companyies de transport públic havien estat requisades per la Guàrdia Civil.*

Tot i així, la jornada fou l'expressió d'una gran mobilització. Més de deu mil persones, joves sobretot, militants en molts casos dels grups de l'extrema esquerra nacionalista (els anomenats grups "abertzales" aplegats en el KAS) penetraren a Vitòria per camins secundaris i aconseguiren que la prohibició de Martín Villa provoqués una jornada de lluita pròpia dels millors temps del franquisme. Bales de goma, pots de fum i gasos lacrimògens van ser disparats durant tot el dia contra els grups d'avantguarda que recorrien la ciutat, sota la neu, muntant barricades avantguardistes (sense masses darrera) i reclamant la dissolució dels cossos repressius.

També es manifestaren militants del Partit Comunista d'Euskadi, de Vitòria mateix i, sobretot, arribats el dia abans de Bilbao, i d'altres formacions polítiques democràtiques. Però el govern havia aconseguit visiblement el seu objectiu: dividir el gruix de l'oposició, aïllar una àmplia avantguarda combativa a Vitòria i desviar les concentracions més massives —en bona part encapçalades pel Partit Nacionalista Basc— cap a d'altres ciutats d'Euskadi (Loyola, Ondarroa, Bermeo, Durango, Bilbao, Mudanka, Guernica, Azpeitia, Echarri Aranaz, etc.). En aquest sentit, l'Aberri Eguna d'enguany ha posat en relleu tota l'estratègia, complexa, de la reforma en relació amb el País Basc i ha revelat tota la dimensió de la lluita del poble basc però també totes les seves contradiccions.

En la preparació i convocatòria de la festa nacional era evident ja tot el que uneix aquest poble i tot el que enfronta, radicalment, les forces polítiques d'extrema esquerra a les de la resta de l'oposició democràtica. L'arribada de destacats presos polítics a Sant Sebastià, Ondarroa, Pamplona, pocs dies abans de l'Aberri Eguna era acollida amb expressions massives d'entusiasme popular que recorden tota la tradició capdavantera del poble basc en la lluita per l'Amnistia. A Sant Sebastià, per exemple, l'arribada de Ferran Izaguirre Izaguirre va provocar l'ocupació de l'estació del tren per milers de persones i va fer flamejar desenes d'ikurrinyes mentre una banda de "txistolaris" interpretava música popular euskera.

En la lluita contra la repressió, per l'Amnistia —encara queden uns quaranta presos polítics a les presons— la unitat és total. És la unitat d'un poble que ha protagonitzat les lluites més fermes contra el franquisme, amb una destacada participació de la classe obrera —autòctona i immigrada— que ha anat en repetides ocasions a la vaga general en protesta pels assessinats i en demanda de llibertat. La unitat, però, s'esmicola en l'expressió política que adopta aquesta mateixa lluita. La situació és molt complexa i, sobretot, molt difícil d'analitzar des de la perspectiva catalana, però es fa inevitable la comparació amb el Principat i, aleshores, és evident que la radicalització no sempre és sinònim de maduresa política.

Hi ha un primer fet, greu: la inexistència d'un organisme unitari, com l'Assemblea de Catalunya, capaç de recollir, sota la iniciativa dels partits més arrelats en les masses, el sentiment extraordinàriament profund de rebuig al feixisme, a l'ocupant, i el desig de llibertats democràtiques i nacionals. Com s'ha vist en la preparació de la convocatòria, l'extrema esquerra —tradicional o abertzale—, agrupada en bona part a l'Euskal Errakunde Herritarra (Organisme Popular Basc) està radicalment tallada de la resta de l'oposició. En conseqüència, es troba aïllada després d'un període de grans mobilitzacions on ha jugat un paper evident. Els seus esforços per assolir un nou realisme polític no troben, és clar, el ressò volgut. (És significatiu, per exemple, que tot el prestigi d'ETA —immens entre el poble basc— no arribi a expresar-se, per ara, en el nou partit polític, EIA, que s'ha creat a partir de l'organització revolucionària que més durament s'ha enfrontat contra el franquisme.)

Aquesta extrema esquerra es troba, doncs, que els seus pressupostos nacionalistes estant sent capitalitzats en bona part pel Partit Nacionalista, un dels fenòmens més genuïns i significatius del País Basc. La implantació del PNB és, de lluny, superior a la de totes les altres organitzacions —més de 50.000 militants a tot Euskadi, on els partits són generalment petits— i la seva capacitat de presentar-se com a força política interclassista, de llenguatge radical, i la seva política moderada (és considerat com l'ala dreta de la democràcia cristiana a nivell de l'Estat) li donen moltes possibilitats electorals. El PNB se sap fort i actua amb plena impunitat. Es així com enguany va convocar l'Aberri Eguna pel seu compte, sense esperar els altres partits, i després, a última hora, va enviar els seus seguidors —més de 20.000— cap a Loyola, transformant la diada nacional en un descarat acte pre-electoral.

Mentrestant, els partits obrers històrics, el PSOE i el PC d'Euskadi, romanen per ara molt centrats en els nuclis proletaris de Biscaia i Gipúscoa. La implantació del PC entre la classe obrera de Bilbao és cada cop més evident, però la seva feblesa entre amplis sectors rurals i de capes mitjanes i entre la nova classe obrera d'Àlaba i de Navarra és reconeguda pels mateixos companys bascos. Malgrat l'assumpció plena de la lluita per les llibertats nacionals per part dels comunistes d'Euskadi —que tothom reconeix ara, àdhuc els partits abertzales—, el retard sembla evident i les conseqüències greus: la classe obrera no juga el paper que li correspon i deixa la iniciativa al PNB, és a dir, a les capes mitjanes i a sectors destacats del capital basc. Una situació molt diferent de la catalana. (Ens preguntaven com era possible que més de cinc mil treballadors, molts dels quals eren immigrats, participessin a Barcelona en un acte per l'Estatut). I, en definitiva, un terreny molt més adobat per a una política reformista.

La dreta, que coneix aquest fet, intenta enfrontar les dues comunitats que conviuen al País Basc. La nit abans de l'Aberri Eguna, guàrdies civils vestits de paisà pintaren pels carrers de Vitòria "charnegos fuera" i ho signaren amb les sigles de grups nacionalistes. Provocacions que a Catalunya ja no tindrien ressò, però que en el context de divisió de les forces d'esquerres i d'hegemonia del PNB són una arma eficaç contra la qual no serà fàcil de lluitar.

Seguint pel camí de la seva implantació com a autèntic partit comunista d'Euskadi —la seva presència a Biscaia és ja un fet ben palès— i afrontant la situació complexa creada per l'aparició de la nova classe obrera que protagonitzà fets com els de Vitòria de 1976 o vagues com les de Pamplona d'ara fa dos anys, els comunistes bascos es disposen a recuperar el terreny perdut i a incorporar amb més força la classe obrera al combat per l'alliberament nacional d'Euskadi, que li correspon dirigir en aliança solidària amb la classe treballadora de la resta de l'Estat.

EL PRIMER DE MAIG

De sempre, la jornada del Primer de Maig s'ha caracteritzat pel protagonisme dels treballadors, a través de les centrals sindicals. L'èxit assolit en jornades com les del dia 12 de novembre de l'any passat demostra que les crides unitàries de les centrals tenen una audiència molt superior a les fetes per cada una d'elles per separat. Seria una llàstima que les dificultats que inicialment existeixen per fer aquesta crida unitària no s'arribessin a superar. Els dies 29 i 30 d'abril i l'1 de maig, haurien de ser decisius en el camí de la conquesta de la llibertat sindical. Llibertat que interessa tots els treballadors, totes les centrals, i que hauria de ser objectiu unitari al voltant del qual es mobilitzessin massivament. Els treballadors, amb el seu protagonisme, han de fer d'aquests dies unes jornades de lluita, amb aturs, assemblees, mítings, etc., però també de festa i de confraternització, amb sortides al camp, actes públics i oberts a tothom, etc. Es tracta de demostrar que la llibertat sindical, que les llibertats, no volen dir desordre, aldarull, sinó tot el contrari.

Els treballadors saben molt bé com volen que sigui, com ha de ser, aquesta llibertat sindical per la qual tant han lluitat, i per la qual tornaran a fer-ho aquest Primer de Maig. Vol dir la supressió immediata de l'AISSP i que les seves atribucions passin a les organitzacions sindicals, juntament amb tot el patrimoni sindical. Vol dir que no es posin més traves a la constitució dels sindicats i a la seva actuació tant a dins com a fora de les empreses. Vol dir que la negociació col.lectiva ha de ser lliure i sense limitacions; que els treballadors afectats han de decidir-ne l'àmbit, el contingut, la durada, els mecanismes de representació i de negociació, els seus assessors, etc.; que les centrals sindicals han d'intervenir en tots els nivells de la negociació i en totes les qüestions econòmiques i socials que decideixin els treballadors. A un altre nivell, la llibertat sindical vol dir la dissolució del "Consejo de Economía Nacional", la intervenció dels sindicats en els conflictes col.lectius, en els plans de reestructuració i en els expedients de crisi, en les oficines de col.locació, en el control de l'elaboració de l'índex del cost de la vida, etc.

Tot això, emmarcat en el reconeixement dels drets sindicals a l'empresa, com el dret de vaga i d'acció sindical sense traves burocràtiques, el dret a realitzar assemblees i reunions sindicals dins de les hores de treball, a ser representats pels treballadors elegits lliurement pels seus companys, el manteniment de les garanties i el temps d'actuació (les quaranta hores actuals com a mínim) per als representants sindicals, com també el dret de totes les organitzacions sindicals a l'afiliació, cobrament de quotes, distribució de propaganda i de la premsa sindical, etc. Els treballadors hauran de ser informats sobre la situació econòmica de l'empresa, i podran crear comissions sobre temes com la seguretat i higiene, l'organització del treball i altres. Les centrals sindicals han de tenir el dret d'intervenir dins de les empreses en defensa dels interessos dels treballadors, quan aquests ho demanin.

I, finalment, la llibertat sindical vol dir l'amnistia laboral, poder lluitar per la millora de les condicions de vida dels treballadors, en defensa del poder adquisitiu del seu salari i en defensa del seu lloc de treball.

Quan el govern treu noves lleis sobre les relacions laborals, quan decreta la "seva" llibertat sindical, oblida totes aquestes reivindicacions dels treballadors. Aquest Primer de Maig ha de ser, de nou, un pas endavant, un pas decisiu en la conquesta d'aquestes llibertats, de la llibertat.

ANTONI LUCCHETTI

PSUC
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Votar comunista es votar pel poble de Catalunya

Nº

Ajut a la campanya electoral. 50 ptes.

Facsímil d'un dels bons emesos per a la campanya electoral